

Az erkélyen néhány szál őszirózsa,
fehér, mögötte az őszi ég szürke,
árvácska sárgáján fekete folt van,
s azzal mintha rám nézne, és köszönne.

Utat az éjig néhány virág rajzol
a versnek. Én már fáradt vagyok, fáradt,
de külön út ez, más utaktól távol, -
tudós koldusra gondolat vigyázhat.

Vigyáz is, de a gondolat is koldus,
ha becsületes, mert nincs menedéke,
mindegy, hogy ágya filozófus Voltaire,
vagy Ezópus, s léleklátó meséje.

Rossz érezni, hogy egyedül maradtam,
s jó érezni, hogy nincs már velem senki,
megmérhetem NINCSEN paradox voltát:
valahol mégis a MINDENT jelenti.

Rossz érezni, hogy múltba vész a MINDEN,
s jó érezni: rajta a NINCSEN csókja,
mert nincs öröklét, véget ér a földi
értelmes-értelmetlen fényfogócska.

Verset rajzolk, a vers meg virágot,
virág pedig egy út-hidat, az éghez
feszülőt, melynél hulló könnycsepp hangok
ijesztenek és mosollyal ígérnek.

Ijesztenek, mivel rombol a NINCSEN,
s ígérnek, mivel megnyugvást is épít.

A vers is NINCSEN: nem kell senkinek sem, -
de olykor utat íveltet az éjig.

(2013)